

gangs-Lov for Militair=Etaten og en ny Disciplinair=Lov ligeledes blive forelagt Rigsdagen.

B. Christensen: Ja, en Hovedhensigt ved min Forespørgsel er jo ganske vist naaet, den, at faae at vide hvad Rigsdagen i denne Sessjon kunde vente fra Ministeriet; men jeg maa tilstaae, at haade Sagen i sig selv og de Uttringer, den ærede Indenrigsminister har fremført, synes mig af den Betskaffenhed, at jeg ikke vil kunne undlade, endnu med nogle Ord at dvæle ved denne Sag. Jeg skal ikke opholde mig ved de almindeligere Bemærkninger, som den ærede Indenrigsminister anførte; jeg troer, at der kan siges en Deel imod det Beviis, han fremførte imod Unsikkerheden af ved Sessjonens Begyndelse, og, vel at mærke ved Sessjonens Begyndelse, at faae en Oversigt over hvad Regjeringen agtede at forelægge, — et Beviis, han søgte i, at det ikke var lykkelig den ældre Regjering — jeg troer ikke, at det vil sige meget. Jeg troer heller ikke, at det kan miskjendes, at hvor der, som her, kun er Spørgsmaal om de vigtigere Reformlovgivninger, der er det at beklage, dersom ikke Hans Majestæts Regjering ved Begyndelsen af en Sessjon, der efter Grundloven skal stræbe efter at tilendebringe sine Arbejder i et Par Maaneder, saa nogenstunde skulde kunne vide, hvilke vigtigere Reformlovgivninger der kunne ventes. Jeg tiltræder aldeles den ærede Finantsministers Uttringer om, at han for sit Vedkommende uidentivt allerede ved det Foredrag, han her tidligere har holdt, her fyldestgjort hvad jeg ved min Interpellation onsker; jeg indrømmer det meget gjerne, ligesom det ved denne Leilighed maa være mig tilladt at udtale, hvad jeg ogsaa meget villig indrømmer, at Finantsministeren særdeles hæderlig udmærker sig ved en usædvanlig og paassjonesværdig Arbeidsomhed (Ja!), men jeg maa tilstaae, at jeg, naar jeg gaaer over til det Resultat, der fremgaaer af den Udtalelse, vi have hørt fra Ministeriets Bænke, ikke kan sige, at jeg finder det enten glædeligt eller tilfredsstillende. Der har fra den første Dag, da Danmark indtraadte i de constitutionelle Staters Række, været talt og atter talt om det Paatrængende i Communalforholdenes Ord-

ning; Ministeriet har maattet vide det, og Indenrigsministeren har fremfor Alle maattet vide det. Allerede paa den grundlovgivende Rigsforsamling blev en Lov om Communalforholdenes Ordning anbefalet med 74 Stemmer imod 28; paa sidste Rigsdag erkjendte navnlig den høitagtede Finantsminister lydeligt og gjentagende, at denne Lov var paatrængende, og hver Dag faae vi mere og mere Overbeviisning om Sandheden deraf. Og dog kan jeg ikke forstaae den høitagtede Indenrigsminister anderledes, end at Arbejderne for en Communallov ere saalidet fremfredne, at de endnu ere beroende i Ministeriets egne Pulter, end ikke ere fremkomne under Statsraadets Forhandlinger. Jeg kalder det særdeles beklageligt (Ja! ja!), fordi Communeordningen er den Grundsteen, som ikke længere end uomgængelig fornødent tør mangle ved vor constitutionelle Bygning, fordi den derhos er en af Betingelserne for en fornuftig, tidsvarende og oeconomic Forvaltning, og endelig fordi navnlig Systemet i nærværende Communeordnings Afskillelse mellem Kjøbstad, Land og Hovedstad forekommer mig at være af en saa tvivlsom Charakter og af en saa uheldig Indflydelse, at hver Dag den vedbliver er farefuld og vanskelig (Hør!). Men naar den høitagtede Indenrigsminister med en vis Barme og Vidtløstighed har talt om, hvor lidet det enkelte Medlem burde lade sig afholde fra at tage Initiativet til Lovforslag, naar han erkjendte Trangen dertil og troede at have en begrundet Mening derom, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa 2 Ting: den ene, at det, ikke at tale om, at Kræfterne for et saadant Arbejde kun ville kunne findes i tilstrækkelig Grad hos dem, der have Regjeringsapparaterne til deres Afbenyttelse, er ganske vist, at det besparer Forsamlingens Tid overmaade meget, naar netop de vigtigste Forslag, eller i det mindste Principerne for de vigtigste Forslag, forud opstilles af Regjeringen. Til Exempel jeg selv, uværdigt Medlem af denne Forsamling, kunde tage Initiativet til denne eller en anden Lov; jeg veed vel, hvilke Principer jeg ønskede at gjennemføre, men jeg veed ogsaa, at mange af disse Principer kunde jeg maatte erkjende det for min Pligt ikke at forsøgte,